

MÁME MISTRA SVĚTA!!!

11. – 14. října 2018 se ve švédském městě Örebro konalo Mistrovství světa Disco dance a Disco Freestyle. Účastnila se jej i jedna z našich žaček a mistrovství světa vyhrála.

Chodím do taneční školy Dance4Life. Zaměřujeme se na disco tanec. Na podzim trénujeme a po zbytek roku jezdíme na soutěže po celé České republice. Trénujeme třikrát týdně a většinou o víkendech jezdíme po soutěžích. Letos jsme si nacvičili formaci „Crazy planet“, a také malou skupinu „Los Diablos“ a dokonce i duo. Velká formace se tančí zhruba o čtyřicet lidí, malá sestava se sedmi tanečnicemi. Ve velké formaci jsme začínali nejdříve v Extralize, ale dostali jsme se s ní

až na letošní mistrovství světa, které se letos konalo ve Švédsku ve městě Örebro. Doprava do Švédska nebyla jednoduchá – nejdříve jsme se museli dopravit do Prahy a odtud letecky do Stockholmu a potom autobusem do místa samotného mistrovství světa. První den jsem tančila duo. Z dvaceti nejlepších párů světa jsme sice skončili „až“ třináctí, ale i tak jsem z výsledku měla radost. Druhý den v pátek se tančila sóla, ve kterých jsme neměli zástupce a tak jsme netančili. Využili jsme alespoň volného dne a prohlédli si hlavní město Švédska, Stockholm. Přestože v něm bylo moc krásně, většina z nás už asi duchu řešila, jak dopadne sobota. V sobotu totiž tančili malé skupinky. Bylo jich šestnáct. My se dostali do semifinále! A potom dokonce až do finále! Po jeho skončení jsme napjatě očekávali vyhlášení vítězů. Jací asi budeme? „Sláva!“, skončili jsme třetí na světě! A konečně začala neděle, kdy se tancovaly velké formace. I tady se tančilo dvoukolově. Vyhlášení bylo úmorné. Třetí místo ..., druhé místo ... „Hurá, vyhráli jsme! Jsme nejlepší na světě!“ skoro všichni plakali, nadšení, radost se mísily s dalšími emocemi. přes slzavé údolí jsme byly šťastné, že jsme to dokázaly. Radost nám nemohla vzít ani zpáteční cesta do vlasti – jeli jsme totiž dvacet čtyři hodin autobusem! To, co jsem zažila na mistrovství světa ve Švédsku, bylo nezapomenutelné.

Alžběta Kadaňková

Můj koníček

Kamila Matalová: Mým koníčkem je kreslení. Jak jsem k němu přišla? Už jako malá jsem kreslila ráda, tak ve třech až čtyřech letech. Když mi bylo pět, tak jsem začala kreslit postavičky z pohádek. V šesti letech jsem šla do školy a má babička mi navrhla, že bych mohla chodit do základní umělecké školy, protože tam učí její kamarádka Zdeňka Pavlíčková. Do ZUŠ chodím moc ráda už pět let. Nejprve jsem zkoušela kreslit různé předměty, které jsem následně vybarvila. Pak jsem kreslila postavy z různých her a pak jsem zkoušela stínovat tužkou. Můj koníček se osvědčil. Jsem ráda, že mám zrovna tak hezký koníček, který je sice těžký, ale ten výsledek, kterého dosáhnete pilnou prací, trpělivostí a hlavně radostí, se vyplatí. Takže kreslím už šest nebo sedm let a stále mě to baví a stále se pořád zlepšuji.

David Pustka: V současné době mě baví akrobacie na trampolíně, které se věnuji již 2 roky a za tu dobu se mi stalo hned několik příhod. V dřívější době jsem se také věnoval kolečkovému bruslení. S tímto sportem e mi hodně poji opavské sady. Dnes se bruslení již nevěnuji tolik jako dříve, protože mě již výše zmíněná akrobacie oslovila více. I když toto byli mé dva nejvíce prováděné sporty, tak jsem se ještě věnoval a stále se věnuji šachům, ve kterých jsem toho moc nezažil, ale velice mě baví, protože si logicky musíš promyslet strategii, která je vždy jiná. Toto byli mě sporty a jejich hodnocení příhody, jak sem se k nim dostal.

